

گزارشی از مراسم بیستمین یادمان قتل‌های پائیز 1377 در هانوفر-آلمان

نه می‌بخشیم و نه فراموش می‌کنیم
سرور صاحبی

«اکنون جنون رودابه است این سرزمین. می‌گفتی فرهنگ ما بی چراست.
اکنون نیستی که بینی از دهان‌ها هزاران چرا جاری است.» (1)

” دارهای‌تان را بر زمین بکوبید

و طناب‌های‌تان را در فضا برافرازید

من آماده‌ام

تا مرگی طولانی را بیازمایم

من آن‌گاه که قلم در دست گرفتم

دانستم

که باید عرق‌های مرگ را بر چهره

بیازمایم

دانستم

که باید آویزان شوم

از فراز طناب‌های جهل

و خاموش شوم

تا عشق بماند

تا قلم بماند

دور از هراس زمانه

تا فرهنگ بماند

دور از دسترس غارتگران

تا تاریخ بماند

دور از هجوم خنجر به «دستان» (2)

بیستمین یادمان قتل‌های سیاسی موسوم به زنجیره‌ای پاییز 77 در روزهای جمعه 7 و شنبه 8 دسامبر 2018 در شهر هانوفر، در سالن کارگاه و وارن انامه (Warenannahme) برگزار شد. این یادمان از سوی سیما پوینده و کانون کنشگران دموکرات و سوسیالیست هانوفر تدارک دیده شده بود. در برگزاری این یادمان پس از سال‌ها تلاش شده بود که خانواده‌ها گرد هم بیایند و در کنار هم یاد آن‌ها را گرامی بدارند.

در آن برهه‌ی زمانی، پیروز دوانی، فعال سیاسی و مواسس بولتن پژوهشی «پیام امروز»، حمید حاج‌زاده، شاعر و منتقد حکومت، به همراه پسر ۹ ساله‌اش کارون، داریوش فروهر و پروانه اسکندری از چهره‌های سیاسی دگراندیش، مجید شریف، عضو هیات تحریریه‌ی «ایران فردا»، محمد مختاری و محمد جعفر پوینده از اعضای فعال و تئوریسین‌های دوره‌ی سوم کانون نویسندگان، به گونه‌ای زنجیره‌ای و فجیع ترور می‌شوند. ترورهایی که جدا از ترورهای سیستماتیک جمهوری اسلامی نبود.

روز نخست با گشایش نمایشگاهی از آثار نقاشی پرستو فروهر دختر فروهرها، مریم حسین‌زاده همسر محمد مختاری، نازنین پوینده دختر محمد جعفر پوینده، بهروز نقی‌پور و ابوالقاسم شمس خوش‌نگار و خطاط از دوستان این عزیزان آغاز شد. خواندن شعری کوتاه پیش درآمدی برای خوش‌آمدگویی و معرفی هنرمندان شد،

زنده می‌مانند

حتا اگر پیکرشان به خاک سپرده شود

زنده می‌مانند

آن جا که

اعتراضشان شعر می‌شود

رنجشان رنگ

و فکرشان قلم (3)

خوش آمدید

به دیدار نمایشگاهی که به مناسبت یادمان بیستمین سالگرد قتل‌های سیاسی موسوم به زنجیره‌ای که در پاییز 1377 رخ داده است.

پرستو فروهر با پروانه‌هایش که سمبلی از نام مادرش می‌باشد. مخاطب را برای دقیق‌تر نگاه کردن و بازخوانی لایه‌های گوناگون آن‌ها به چالش می‌کشد و با درگیر کردن مخاطب با اثر هنری برای خودآگاهی به عمل دیدن و دقت در نگاه می‌خواهد مخاطب را به تفکر وادارد.

او با استفاده از بسیاری از قالب‌های هنری مانند طراحی، عکاسی، چیدمان و انیمیشن کامپیوتری به ارایه آثاری می‌پردازد که منقدان هنری آن‌ها را هنر مفهومی و هنر سیاسی خوانده‌اند.

موضوع بیشتر تابلوهای مریم حسینزاده زنان هستند. که تبلوری از هستی گونه‌گون زنان است. او نوشت:

«سال ۱۳۷۷ دوازدهم آذر آخرین ماه پاییز، مردی بزرگ و شاعری توانا را از خیابان نزدیک خانه‌اش ربودند. گفتند خودسرانه، و دیدیم کوردلانه و با قساوت کشتند. و آن سر، سخن‌ها گفت و هنوز هم که می‌گوید و با دست‌های بسیار می‌نویسد. هشت ماه خاموش بودم و در بهت، و دل در فغان و در غوغا. پس از آن، رنگ‌ها آمدند و عجباً که چه قدر بوی زنده‌گی داشتند.»... «من گریه نمی‌کنم نقاشی می‌کنم»

بنا که گفته‌ی خودش میل درونی او بیشتر به رنگ‌گرایی دارد تا خط. فرم‌ها بعد می‌آیند.

«رنگ‌ها و خط‌ها با هزار عشوه و ناز می‌آیند و می‌روند. از جایی به جایی دیگر. اگر دیر بجنبم و وسط راه نگیرم‌شان، از دست رفته‌ام.»

مریم به سبب بیماری متاسفانه نتوانسته بود بیاید. اما با آثارش حضور او را به گونه‌ای حس می‌کردی.

نازنین پوینده خاطرات شخصی خود و دنیای بیرونی را با یکدیگر می‌آمیزد و انرژی ساطع شده از نقاشی‌های او حاصل انتقال هویت میان

فرهنگی به آثارش می‌باشد. نقاشی‌های او دنیایی جادویی را به تصویر می‌کشد و به گونه‌ای اکثر شخصیت‌های نقاشی او برهنه هستند.

او می‌گوید: «من سعی می‌کنم در کارهایم به تصاویری برسم که در ناخودآگاه مشترک ما وجود دارد، برای همین از اسطوره‌ها و داستان‌هایی استفاده می‌کنم که برای درک به‌تر دنیا ابداع شده‌اند و در ناخودآگاه انسان نقش دارند.»

بهروز نقی‌پور هنرمند نقاش و مجسمه‌ساز متولد در ایران، و اکنون در شهر رتردام هلند زنده‌گی می‌کند. او با به دار کشیدن کتاب‌ها اعتراض خود را نسبت به اعدام، به ویژه اعدام روشن‌فکران به تصویر می‌کشد.

ابوالقاسم شمس در ایران متولد شده و هم اکنون در آلمان زنده‌گی می‌کند. با خوش‌نویسی و انتخاب اشعار، یا ترکیب مفاهیم به گونه‌ی مثال قلم همراه رنگ گونه‌ای از اعتراض به خشونت و کشتار را بیان می‌کند.

شمس بر این باور است که خوش‌نویسی به سان شعر، موسیقی و سایر هنرها مرز خاصی نمی‌شناسد و به زبان ویژه‌ای نیز تعلق ندارد. تلاش من این است تا پلی بر روی بیگانه‌گی زبان و خط بزنم و آن را با ابزار مناسب به دوردست‌ها برسانم.

روز دوم با نمایش فیلمی به نام «زخم باز» از حسین جهانی در سالن «وارن انامه»ی فاوست آغاز شد. پس از آن حسین دوانی برادر پیروز دوانی در باره‌ی برادرش سخن گفت. این که جسد برادرش هنوز پیدا نشده است و بر ربه‌ی شدن پیروز دوانی نخستین بار به نقل از داریوش فروهر، رهبر حزب ملت ایران، در رسانه‌های برون مرزی و محافل سیاسی داخلی منتشر شد. او گفت که مسوولان جمهوری اسلامی هرگز در باره‌ی ناپدید شدن برادرش حاضر به پاسخ‌گویی نبودند. تنها اکبر گنجی، در جایی نوشته است که قتل پیروز دوانی با فتوای غلامحسین محسنی اژه‌ای، معاون اول کنونی قوه‌ی قضاییه، انجام شده است.

مهشید شریف هم‌سر مجید شریف روان‌شناس و نویسنده، ساکن سوئد گفت، که مسوولان جمهوری اسلامی نام مجید شریف را از قتل‌های سیاسی حذف کرده‌اند. آن‌ها می‌گفتند مرگ او بر اثر ایست قلبی بوده است که با واکنش خانواده‌ها و وکیلان آن‌ها، شیرین عبادی و ناصر زرافشان، روبه‌رو شد.

«به چه چیز نباید شک کنم؟ به مردانی که برای مرادشان آمپول هوا، یا چه میدانم آمپول پتاسیم به تنی فرو می‌کنند و به نام خدای زمینی‌شان طنابی به دور گردن مردان عاشق می‌پیچند، چاقو بر سینه‌ی پر درد بانویی که بی‌شبهت به زنان اسطوره‌ای نیست فرو می‌کنند. چه باید کرد، چه باید کرد جز درخواست بی‌انتهای دادخواهی از این بی‌داد؟»

فرخنده حاجی نویسنده و خواهر حمید حاجزاده و عمه‌ی کارون 9 ساله که در ایران زنده‌گی می‌کند در پیام صوتی خود خاطر نشان کرد که «پرونده‌ی قتل‌های بی‌دادگرانه‌ی دیگر نیز مفتوح است. چه قتل‌های قبل از پاییز خون‌بار ۱۳۷۷، چه قتل‌هایی که در پاییز ۷۷ به وقوع پیوست؛ خواه قتل‌های گروهی که در زندان‌های مخوف رخ داد تا شبانه قربانیان‌شان را در چاله‌های گودبرداری شده‌ی آماده مخفی کنند.» او بر دادخواهی خانواده‌ها تاکید بسیار کرد.

پرستو فروهر در باره‌ی عکسی صحبت می‌کند: که این عکس لحظه‌ی خارج کردن جسد داریوش فروهر و همسرش پروانه اسکندری از منزل در اول آذر ۱۳۷۷ را نشان می‌دهد. این عکس که در کتاب «روزشمار سی سال جمهوری اسلامی» منتشر شده است، آخرین در شبکه‌های اجتماعی هم‌خوان می‌شود. در شرح این عکس آمده است «قتل مشکوک داریوش فروهر وزیر کار دولت موقت و همسرش در منزل.»...

«من آن شب آنجا نبودم. اما بارها از بسته‌گان و دوستانی که آنجا بودند، پرسیده‌ام که چه دیده‌اند. روایت‌های‌شان، تکه‌پاره‌هایی از یادها، لبریز از غم و بهت، یقینی ندارد. واقعیت را از کنار هم گذاشتن‌شان نمی‌توان بازیافت. کسانی می‌گویند آن شب به هنگام بیرون بردن جسدها، آن‌ها را روی هم «انداختند». مادرم را از طبقه‌ی بالا، همان جا که او را کشته بودند، پایین آوردند تا سرسرای ورودی خانه که در شیشه‌ای آن به ایوان باز می‌شود. روی جسد پوشیده بوده است.»...

چرایی انتشار این عکس و زیرنویس در یک «کتاب مرجع» را باید در ناگفته‌ها و تحریف‌ها پی گرفت. این‌جا «تاریخ» ابتری بازنمایی شده که واقعه را از حقیقت آن تهی کرده است و روایتی سطحی و پوشالی به خورد جامعه می‌دهد. روایتی که نه حساسیتی برمی‌انگیزد، نه حس مسوولیتی در پی خود ایجاد می‌کند. تنها حس کنج‌کاوی بی‌مایه‌ای را ارضا می‌کند که به خرده دانسته‌های سطحی دلخوش می‌شود و آرام می‌گیرد و رام می‌شود. چنین روایت‌هایی عمق تاریخ را نفی می‌کنند تا آن را به انباشتی از حوادث خلاصه کنند، عادی‌سازی کنند، و معضل مسوولیت و

پاسخ‌گویی را ناگفته بگذارند»

پرستو فروهر بر این عقیده است که: «اما واقعیت این است که دادخواهی ما، به پیگیری قضایی یا درخواست پشتیبانی از نهادهای مدافع حقوق بشر محدود نبوده است بلکه تلاشی بوده است برای ایستاده‌گی در برابر سرکوب سیاسی».

سهراب مختاری سخنران بعدی بود که از تجربه‌ی پدرش از دو سال حبس در زندان‌های جمهوری اسلامی سخن گفت و این‌که چنین تجربه‌ای پدرش را در «موقعیت ناگزیر یک شاهد» قرار داد: «شاهد حقیقت یک دیگری...»... چنین موقعیتی یا به عبارتی زیستن در حقیقتی که در محاصره‌ی دروغ و حاشاست، تراژیک است. به ویژه وقتی در تاریخ رسمی و در زبان مسلط انکار می‌شود و در نظم اجتماعی موجود که حاصل کارکرد قدرت در خود زبان و گفتار است به حاشیه‌ی سکوت و مرگ رانده می‌شود. در چنین موقعیتی، نوشتن برای او به معنی شورش علیه زبان مسلط بود.»

-سیما صاحبی همسر محمد جعفر پوینده آخرین سخن‌ران در رابطه با قتل‌های سیاسی پاییز 77 و یکی از برگزارکنندگان این مراسم، از تمام خانواده‌های این عزیزان که در این مراسم شرکت کرده بودند تشکر کرد. آن‌گاه مطرح کرد که دادخواهی سیاسی می‌تواند گونه‌ای تلاش برای حفظ و انتقال «اندیشه‌های بالنده»ی قربانیان از نسلی به نسل دیگر از طریق برگزاری یادمان‌ها و انتشار مقاله و کتاب باشد تا به گفته‌ی او امید به ساختن جامعه‌ای آزاد و چندصدایی رنگ نیازد.

منیره برادران، جامعه‌شناس، نویسنده و کنشگر حقوق بشر سخنرانی خود را با نام «دادخواهی، یادآوری‌های بی‌پایان» آغاز کرد. برادران با اشاره به پرسش در باره‌ی «چرایی» قتل و حذف مخالفان، معترضان و دگراندیشان در جمهوری اسلامی یادآور شد که این پرسش را دو سال پیش از پاییز 77، خانواده‌های اعدام شده‌گان تابستان 67 در نامه‌ای به وزیر وقت دادگستری نیز مطرح کرده‌اند و پرسش آن روز، پرسش روزها و سال‌های بعد بود و همچنان پرسش امروز است. در حقیقت چرا کشتند «ندای دادخواهی و اعتراض است و پاسخ عادلانه به آن به معنای محاکمه‌ی رژیم جمهوری اسلامی می‌باشد.»

او خاطرنشان کرد که آزار، شکنجه، حبس و قتل مخالفان، منتقدان و دگراندیشان از ابتدای شکل‌گیری جمهوری اسلامی در دستور کار این رژیم بوده است و همه‌ی جناح‌ها و بخش‌های حکومت به نوعی درگیر آن بوده‌اند. کشتار هزاران زندانی سیاسی در تابستان 67 و ترور و

قتلهای سیاسی سال ۷۷ دو نقطه‌ی اوج این خشونت‌ها محسوب می‌شود که طی چهار دهه همواره ادامه داشته است.

پیش از برگزاری موزیک ساسان شهبازی بیانیه‌ی کانون کنش‌گران سوسیالیست و دمکرات شهر هانوفر را به این مناسبت خواند و اعلام کرد که «بیستمین یادمان مروری است بر آن بی‌داد و تلاش خسته‌گی‌ناپذیر خانواده‌های این عزیزان و همدلان آنان برای دادخواهی. این دادخواهی چیزی نخواهد بود جز محاکمه‌ی جمهوری اسلامی در دادگاهی مستقل، بی‌طرف و علنی با هدف روشن شدن ابعاد این جنایات و با امید به این که زندان، اعدام و شکنجه از جامعه‌ی ما رخت برینند و حاکمان جمهوری اسلامی به جرم جنایت علیه بشریت محاکمه و محکوم شوند.»

در ادامه گروه موزیک ماهور به سرپرستی محمود رضانی و آواز گلرخ جهانگیری قطعاتی را اجرا کردند. یکی از قطعات به نام خاوران برای اولین بار در این برنامه اجرا شد. سپس از ساعتی استراحت برنامه با نمایش کامل فیلم «زخم باز» در سالن کارگاه به پایان رسید.

برگرفته از نشریه زنان: گاه‌نامه شماره 92 دسامبر 2018

گزارشی از گردهمایی در برابر سفارت جمهوری اسلامی در بلژیک 15 دسامبر 2018

در برابر سفارت حکومت اسلامی در بروکسل

روز شنبه ۱۵ دسامبر، ساعت ۱۲

این گردهمایی با سرود ای ایران و شعار اتحاد، مبارزه، پیروزی و سروده ای از آقای رسول کمال با تیتراژ من کردم، عربم، ترکم، بلوچم، ترکمن... در سرمای ۱ درجه آغاز شد.

وجود پرچم های سه رنگ ایران با شیر و خورشید و دیگر پرچم ها مانند پرچم مردم کردستان، نشان از اتحاد نیروهای ملی و محلی و هواداران احزاب و گرایش های گوناگون داشت.

شعارهای داده شده در پایین خواهد آمد تا ببینید که چگونه همه حاضرین، پشتیبانی خود را از کارگران، دانشجویان، معلمان، زندانیان سیاسی و زنان و مردمان کردستان، بلوچستان، عرب... بیان داشته و شعارهای کارگر، دانشجو، معلم اتحاد اتحاد یا پیوندتان مبارک را فریاد زدند.

نخستین سخن ران برنامه آقای غلام عسگری، از کارگران پیشین شرکت فولاد اهواز بود. ایشان از سه روز پیش برای همدردی با کارگران هفت تپه و زندانیان اعتصابی، در خانه خود دست به اعتصاب غذا زده بود و بنا به درخواست گردانندگان این گردهمایی، اعتصاب خود را شکسته و با بدنی ضعیف و در عوض با روحیه ای بسیار قوی برای حاضرین سخن گفت و مانند همیشه، همه نیروهای مترقی و جمهوری خواهان و معلمان و کارگران و دیگر اقشار ایرانی را به وحدت عمل و نزدیکی فرا خواند.

پس از چند شعار پاریسی، فرانسوی، انگلیسی و هلندی، خانم فریبا امیرخیزی از زنان پرتلاش و مبارز و از اعضای سازمان زنان هشت مارس (ایران-افغانستان) در پشت میکروفون قرار گرفت. ایشان مانند همیشه، با انرژی پرتوان جوانی خود، شنوندگان را به وجد آورد.

خانم امیرخیزی رو به سفارت بار دیگر تأکید کرد که ما زنان در سال ۵۷ شما را بر سر کار نیاوردیم و هرگز به شما آری نگفتیم و حجاب اجباری شما را قبول نداشتیم و هنوز هم قبول نداریم و مبارزات خودمان را در سراسر ایران و جهان برای سرنگونی و به زیر کشیدن شما ادامه خواهیم داد. خانم امیرخیزی ضمن دفاع از مبارزات کارگران و کامیونداران و کولبران و دیگر زحمتکشان کشورمان، به مشکلات زیستگاهی و بی آبی و آلودگی آب و هوا نیز اشاره کرد.

محمدرضا روحانی، عضو کانون وکلای دادگستری مرکز سخنران دیگری بود که به تاریخچه مبارزاتی زنان و پشتیبانی کانون وکلا از این مبارزات در اوایل حکومت اسلامی اشاره کرد و دستگیری و اذیت و آزار همکاران خود و زندانی شدن آنها را به جرم دفاع از موکلانشان، به شدت محکوم کرد. آقای روحانی به وضعیت ناگوار زندانیان سیاسی و عقیدتی، از جمله خانم نسرین ستوده و شوهرش آقای رضا خندان، خانم نرگس محمدی و نمایندگان معلمان و کارگران اشاره کرد و گفت وظیفه هر ایرانی آزادیخواه در ایران و سراسر جهان است که از آزادی این قربانیان نقض حقوق بشر در ایران دفاع کنند. ایشان رو به جوانان کرد شرکت کننده در تظاهرات مطلبی را از زنده یاد دکتر عبدالرحمن قاسملو چنین بیان داشت: « آقای قاسملو در گفتگویی با بی بی سی در سال ۶۷ گفت، تمام درخواست های ما، هم دموکراسی و هم خود مختاری در چارچوب ایران یکپارچه است و ما خود را ایرانی میدانیم و به هیچ ایرانی دیگر اجازه نمی دهیم، خود را بیش از ما ایرانی بدانند و دلیلی هم برای این کار نمی بینم. در این خانه و خانواده مشترک که ایران است، می‌خواهیم به حقوق توجه شود و کسی به عنوان هم وطن درجه دو زندگی نکند.»

آقای جلیل حسینی، دبیر پاکسازی شده و زندانی دهه ۶۰، اشعاری از سروده های خویش در باره رامین حسین پناهی و وحید صیادی نصیری را به همراه شعارهای تند و کوبنده علیه استبداد و کلیت رژیم جمهوری اسلامی خواند.

همه حاضرین در تظاهرات به طور دسته‌جمعی و با پرچم های ملی ایران و محلی کردستان، سرود

« کس نله کرد مرده باد، کرد زنده باد» را خواندند. این برنامه با شعارهای حقوق بشری و پشتیبانی از کارگران هفت تپه و معلمان چند آهنگ انقلابی آذری، پارسی، کردی و سرود ای ایران، پایان یافت.

قطعنامه این گردهمایی که بنا بود توسط آقای داوود احمدلو، مجری برنامه و مسئول جنبش جمهوری خواهان و دموکرات ایران - شاخه بلژیک خوانده شود، به دلیل سرمای شدید ممکن نشد و عین آن در زیر می آید.

پایان نامه:

در هفتادمین سالگرد پیمان جهانی حقوق بشر،

دشمنی حکومت اسلامی با آن محکوم است.

در هفتادمین سالگرد روز جهانی حقوق بشر هستیم. امسال نیز مانند سال های گذشته، مجمع عمومی سازمان ملل متحد و مجامع جهانی مدافع حقوق بشر با صدور قطعنامه ها و هشدارها، جمهوری اسلامی ایران را به خاطر اقدامات ضد حقوق بشری محکوم کردند. اما جمهوری اسلامی ایران، بی توجه به این قطعنامه ها و هشدارهای بین المللی، همچنان به جنایات خود و نقض روزمره حقوق بشر در تمامی عرصه های زندگی و آزادی های فردی و اجتماعی ایرانیان ادامه می دهد.

نمایندگان کارگران، نسرين ستوده وکیل و برنده جایزه حقوق بشری ساخارف پارلمان اروپا، فرهاد میثمی، نرگس محمدی، آرش صادقی، گلرخ ایرایی، آتنا دائمی، زینب جلالیان و صدها تن دیگر که در زندان ها و شکنجه گاه های جمهوری اسلامی به مرگ تدریجی محکوم شده اند، همه و همه جز مطالبات حقوق بشری، درخواست دیگری ندارند. قوه قضائیه و دادگاه های فرمایشی حکومت اسلامی و ولایت فقیه که طی 40 سال گذشته، با ساختن اتهام های بی پایه از قبیل مفسد فی الارض، مرتد و یاغی که در هیچ کجای دنیا اعتبار قانونی و حقوقی ندارند، هزاران منتقد و مخالف جمهوری اسلامی را به مرگ محکوم کرده اند.

این روزها با گسترش مبارزات صنفی و حقوق بشری مردم ایران، یکبار دیگر همان اتهامات بی اساس را به فعالان جنبش های مدنی و صنفی میزنند تا از یکسو فضای رعب و وحشت را در جامعه سنگین تر نمایند و از سوی دیگر این فعالان را با مجازات های سنگین مواجه سازند. بستن اتهامات ضدامنیتی، مفسد فی الارض و جاسوسی به فعالان محیط زیست، جنبش کارگری و جنبش معلمان، در حقیقت فقط تنگ کردن عرصه فعالیت فعالان مدنی و حقوق بشری مردم ایران است که از فساد و تباهی و جنایات چهل ساله جمهوری اسلامی به ستوه آمده اند.

در روز جهانی حقوق بشر، مدافعان ایرانی حقوق بشر افتخار دارند

اعلام کنند که علیرغم سیاست سرکوب وحشیانه معترضان و صدور احکام سنگین و فشار روز افزون بر زندانیان سیاسی و عقیدتی، دامنه مبارزات مردم ایران هر روز گسترده‌تر میشود. مردم ایران، اعم از زنان، کارگران، کشاورزان، دانشجویان، معلمان، وکلای مدافع حقوق بشر، روزنامه نگاران، هنرمندان، فعالان محیط زیست و غیره، رژیم حکومت اسلامی را به چالش می کشند. آنان برای بدست آوردن حقوق و آزادی های فردی و اجتماعی که اعلامیه جهانی حقوق بشر، برخورداری از آنها را حق مسلم و قانونی شهروندان هر کشور می داند، تلاش می کنند.

ما توجه تمامی وجدان های بیدار در سرتاسر جهان را نسبت به وضعیت ناگوار زندانیان سیاسی و عقیدتی در ایران جلب می نمایم. زندانیانی که پس از ماه ها شکنجه های وحشیانه، در بیدادگاه های در بسته جمهوری اسلامی و بدون حضور وکیل مدافع با اتهامات ساختگی، به زندان های دراز مدت محکوم شده اند. دفاع از زندانیان سیاسی ایران، وظیفه همه وجدان های بیدار در سرتاسر دنیا است.

شعارهایی که در این گردهمایی داده شدند:

- اتحاد، مبارزه، پیروزی
- کارگر، معلم، دانشجو، اتحاد، اتحاد!
- دانشجو، کارگر، معلم، پیوندتان مبارک
- کارگر زندانی آزاد باید گردد!
- زندانی سیاسی حمایت می کنیم.
- زندانی سیاسی، به همت توده ها، آزاد باید گردد!
- استبداد سرنگون، سرنگون!
- رژیم زن ستیز، سرنگون، سرنگون!
- اصلاح طلب، اصول گرا، دیگه تمومه ماجرا.
- نه حاکم، نه دولت، نیستند بفکر ملت، مرگ بر این حکومت
- این همه بی عدالتی، هرگز ندیده ملتی
- کشور ما دزد خونه است، توی جهان نمونه است

Français

- Démocratie, Démocratie en Iran
- !Dictature islamique, Non! Non
- !Droits de l'Homme en Iran
- !Droits de femme en Iran

!Liberté Liberté en Iran ▪
!Libérez les prisonniers politique en Iran ▪
!Halte, Halte, Halte ==> Halte les massacres en Iran ▪
Halte, Halte, Halte ==> Halte l'exécution en Iran ▪

English

===== ▪
Political prisoner, in Iran / must be free, must be free ▪
Suprim leader shame on you, shame on you ▪
!Stop Violence In IRAN ▪
Néederlind ▪
===== ▪
Neen Neen Dictatuur in Iran ▪
Iran Solidariteit ▪
Democratie, Democratie voor Iran ▪
Khamenei, Dictator ▪
Gelijkheid, Vrijheid voor Iran ▪
Stop Stop ophangen in Ira ▪

تظاهرات در پاریس به مناسبت
هشت مارس، روز جهانی زن

به مناسبت 8 مارس روز جهانی مبارزات زنان و به دعوت انجمن های
فمینست در فرانسه ، روز پنج شنبه 8 مارس 2018 ، یک گردهمایی و
سپس راهپیمایی در پاریس برگزار میشود

«جامعه زنان ایرانی برای دمکراسی» در دادن فراخوان مشارکت
داشته و در این حرکت شرکت میکند. قرار است « باندرولی» در
همبستگی با زنان ایران آورده شود.

با امید به حضور فعال زنان مبارز ایرانی مقیم فرانسه

مکان:

Place de la République

زمان گردهمایی : روز پنج شنبه 8 مارس 2018 از ساعت سه و نیم
بعد از ظهر

شروع راهپیمایی: ساعت پنج و نیم بعد از ظهر، از میدان جمهوری به
طرف اپرا

Lieu : Place République

Rassemblement : 15h30

Départ de la Manifestation à 17h30 pour un parcours de
République à Opéra en passant par les Grandes Boulevards

Ligue des Femmes Iraniennes pour la Démocratie-LFID

ter, Rue Voltaire 21

Paris 75011

liguefemmesiraniennes.lfid@gmail.com

فراخوان به تظاهرات در پاریس
در پشتیبانی از مبارزات زنان
ایران

Rassemblement

en soutien aux femmes iraniennes

Contre la République Islamique d'Iran

le jeudi 15 février

de 13 h à 16 h

devant l'ambassade d'Iran

Avenue d'Iéna, 75016 Paris 4

CLEF

Coordination française pour le Lobby Européen

des Femmes

خیزش و اعتراضات اخیر در ایران و نقش اپوزیسیون

جنبش جمهوریخواهان دموکرات و لائیک ایران

میزگرد سیاسی و بحث آزاد

یکشنبه 18 فوریه 2018 - از ساعت 20:00 تا 23:00

در تالار مجازی پالتاک

موضوع :

خیزش و اعتراضات اخیر در ایران و نقش اپوزیسیون
- آغازگران بحث -

ملیحه فرهنگ - سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران

کاوه آهنگری - حزب دموکرات کردستان ایران

مهران مصطفوی - همبستگی ملی جمهوری خواهان ایران

احسان دهکردی - شورای موقت سوسیالیست های چپ ایران

گرداننده از سوی جنبش جمهوریخواهان دموکرات و لائیک ایران:
سوسن بنیانی

آدرس تالار مجازی

Paltalk

Asia and pacific -1

Iran -2

Jonbesh Jomhuri Khahan Democrat va Laic Iran-3

شورای هماهنگی جنبش جمهوریخواهان دموکرات و لائیک ایران

13.2.2018

دیدار با مسئول بخش ایران
وزارت امور خارجه سوئد دربارهی

موج سرکوب‌های اخیر در ایران

روز سه شنبه 23 ژانویه 2018 دیداری بین مهرداد درویش پور و مریم ابراهیمی از سوی "جمعیت دفاع از مبارزات مردم ایران" با آگنس یولین مسئول مسائل مربوط به ایران در بخش خاورمیانه و شمال آفریقا وزارت امور خارجه سوئد صورت گرفت.

در این دیدار هیئت نمایندگی، ضمن اشاره به تظاهرات 6 ژانویه در استکهلم و دیگر شهرها و نامه صد نفر از چهره های هنری و فرهنگی ایرانی تبار مقیم سوئد در حمایت از مبارزات مردم ایران و سرکوب آن توسط حکومت که نسخه ای از آن برای وزارت امور خارجه سوئد ارسال شده بود، نگرانی خود را از دستگیری های گسترده اخیر و شکنجه آنان و دیگر زندانیان سیاسی بیان کردند. آنان با اشاره به موارد مشکوک مرگ برخی از این زندانیان نظیر سیما قنبری جوان 22 ساله و برخی دیگر که با خوراندن قرص به آنها موجب مرگ شان شده و بی اطلاعی از سرنوشت "دختر خیابانی انقلاب" که حجاب خود را در حین تظاهرات برداشته بود، از امکان سر به نیست کردن دستگیر شدگان باقی مانده در زندان و وضعیت نابسامان سایر زندانیان سیاسی ابراز نگرانی کردند. آنان خواهان اعمال فشار دولت سوئد برای آزادی دستگیر شدگان و ارسال هیئتی بین المللی مستقل برای رسیدگی به وضعیت زندانیان سیاسی ایران شدند. دیدارکنندگان ضمن تاکید بر مخالفت شان با هر نوع زمینه سازی برای حمله نظامی به ایران، خواستار آن شدند سوئد با تشویق اتحادیه اروپا و سازمان ملل، فشار سیاسی و دیپلماتیک برای متوقف کردن سرکوب ها توسط جمهوری اسلامی ایران را افزایش دهند. آنان همچنین خواستار آن شدند سوئد با احضار سفیر ایران به وزارت امور خارجه سوئد به گونه ای جدی تر مخالفت خود با سرکوب تظاهرات و اعتراضات مردم ایران را بیان کند. علاوه بر آن هیئت دیدارکننده بر ضرورت واکنش شورای حقوق بشر سازمان ملل متحد و نقش مبتکرانه ای که سوئد می تواند در این زمینه ایفا کند تاکید کردند.

در ادامه این دیدار و گفتگو، آگنس یولین مسئول بخش ایران در وزارت امور خارجه سوئد، ضمن اشاره به مخالفت علنی وزیر امور خارجه سوئد خانم مارگوت والس‌تروم در سرکوب تظاهرات اخیر توسط حکومت ایران، بر نقش فعال سوئد در بیانیه های منتشر شده توسط اتحادیه اروپا در 2 ژانویه در محکومیت استفاده از خشونت توسط حکومت ایران در رویارویی با تظاهرکنندگان تاکید کرد.

او همچنین ضمن ابراز نگرانی دولت سوئد از نقض سیستماتیک حقوق بشر در ایران، به برخی از برنامه های آتی سوئد در پیگیری این مسئله در سازمان ملل اشاره کرد. این مسئول وزارت امور خارجه در پاسخ به درخواست های هیئت نمایندگی جمعیت پشتیبانی از مبارزات مردم ایران، توضیح داد که بعد از بررسی با مقامات ارشد وزارت امور خارجه به آن پاسخ خواهد داد. او اما درعین حال تاکید کرد تماس با مقامات ایرانی چه در سوئد و چه در ایران برای انتقال نظرات دولت سوئد در این زمینه ادامه خواهد یافت.

در پایان، هیئت نمایندگی جمعیت پشتیبانی از مبارزات مردم ایران با اشاره به احضار سفیر جمهوری اسلامی درآلمان و هشدار دولت آن کشور به حکومت ایران مبنی بر این که فعالیت های جاسوسی خود را در خاک آلمان متوقف کنند، دل نگرانی ایرانیان مقیم خارج و از جمله سوئد را از افزایش فعالیت های جاسوسی جمهوری اسلامی ایران نیز بیان کرد و خواستار آن شد که وزارت امور خارجه سوئد در این زمینه نیز به دولت ایران هشدار داده و اقدامات لازم را برای مقابله با آن به اجرا درآورند.

جمعیت پشتیبانی از مبارزات مردم ایران

سوئد

23 ژانویه 2018

تظاهرات در پاریس در محکومیت

تهاجم نظامی دولت ارتجاعی- اسلامی ترکیه به عفرین

دولت ارتجاعی - اسلامی ترکیه به ریاست دیکتاتور آن، اردوغان، برای تسلط بر مناطق کردنشین شمال سوریه و سرکوب تجارب نوین سیاسی - اجتماعی و ترقیخواهانه در این بخش از خاورمیانه، دست به یک حمله و تهاجم گسترده نظامی، هوایی و زمینی، به شهر عفرین زده است. در پشتیبانی از عفرین و در محکومیت تجاوز نظامی دولت

ترکیه، سازمان‌ها و نیروهای ترقی‌خواه در فرانسه تظاهراتی را در پاریس برگزار می‌کنند. فراخوان آن را به زبان فرانسه انتشار می‌دهیم.

فراخوان به تظاهرات در محکومیت حمله نظامی ترکیه

به عفرین و روژاوا

شنبه 27 ژانویه

میدان جمهوری - پاریس

ساعت 15

L'armée turque a attaqué par les airs (76 chasseurs bombardiers engagés) la ville kurde d'Efrîn. Les bombardements ont déjà fait 20 morts des dizaines de blessés civils. Des troupes terrestres ont commencé à entrer dans l'enclave d'Efrîn, appuyées par les milices djihadistes de l'ASL, menaçant de faire d'Efrîn un nouveau Kobanê.

Les Kurdes de Syrie (avec leurs forces armées, les YPG) et leurs alliés arabes (avec lesquels ils ont formé les FDS, Forces Démocratiques de Syrie) ont été le fer de lance de la résistance et de la reconquête contre Daesh, mondialement salués. Ils ne demandent maintenant qu'à vivre en paix. Le système confédéral qu'ils ont choisi de mettre en place au Kurdistan syrien (dont – contrairement aux informations erronées ou malveillantes parfois distillées- ils ne demandent pas l'indépendance) ne peut que contribuer au développement de la démocratie et à l'instauration d'une paix durable au Moyen-Orient.

Depuis plusieurs mois, l'armée turque préparait ouvertement une offensive contre le canton d'Efrîn. Le dictateur Erdogan ne s'en cachait pas et tout le monde le savait lors de sa récente venue en France ! Elle occupe déjà, en toute illégalité, un pan de territoire au nord-ouest de la Syrie, le

long de sa frontière, où elle a renforcé le déploiement de ses forces et de son artillerie.

La région d'Efrîn était jusqu'à présent l'une des zones les plus sûres de Syrie, ce qui explique qu'elle abrite autant de réfugiés que le nombre de ses habitants, avec parmi ces réfugiés, des centaines de Yezidis qui avaient fui le massacre perpétré contre eux par Daesh et de nombreuses familles de la région d'Idleb qui ont fui la terreur imposée par les milices djihadistes armées et financées par la Turquie.

La Turquie n'a rien à faire en Syrie. Son intervention constitue une ingérence inadmissible contre laquelle nous appelons la communauté internationale à prendre des mesures d'urgence.

Partout en France il faut faire savoir au Sultan Erdogan que nous n'acceptons pas sa politique criminelle.

Nous exigeons du Président Macron et de son gouvernement une condamnation claire de l'agression turque, beaucoup plus nette que l'appel « à la retenue » du ministre Le Drian. Partout, nous appelons à interpeller nos député-e-s pour qu'ils/elles prennent position et demandent une condamnation par la France.

L'Europe doit enfin réagir contre le régime liberticide et dictatorial d'Erdogan et prendre de véritables sanctions économiques et politiques contre lui.

گزارش شب همبستگی با زلزله

زدگان کرمانشاه در پاریس همراه با نوار ویدئویی برنامه

۱- روند کار:

این مراسم که در شب ۲۲ دسامبر در شهرداری پاریس ۱۵ و با همت جمعی از ایرانیان به صورت داوطلبانه شکل گرفت، خانم سیما مرشاک رئیس انجمن سدا با جدیت و علاقه ای سرشار از انسان دوستی توانستند با ارتباط با مقامات شهرداری سالن شهرداری پاریس پانزدهم را به طور رایگان کسب کنند و مشارکت شهرداری را از هر نظر، کمک شایانی برای این برنامه بود، بدست آورند. علاوه بر این خانم مرشاک با کمک های بی دریغ خود در سایر امور ما را یاری دادند، نقش فعال ایشان شایسته قدر دانی است. آقای حسن مکارمی از شخصیت های برجسته و مورد احترام جامعه ایرانی و فعال با سابقه حقوق بشر و صندوق دار جامعه ایرانی حقوق بشر (پاریس) به همراه خانم سیما مرشاک، فرهنگ قاسمی در یک هیئت سه نفره وظیفه ی نظارت بر مبلغ جمع اوری شده را عهده دار شدند.

پیشنهاد دهنده شب همبستگی با زلزله زدگان کرمانشاه مهتاب قربانی بود که مورد تایید قرار گرفت. فرهنگ قاسمی دعوت کننده رسمی، حلقه اتصال شد. در این امر انسان دوستانه علاوه بر اکیپ «سایت رنگین کمان بنیاد آزادی اندیشه و بیان» از کمک های داوطلبانه ایرانیان به ویژه نسل جوان که با دستی گشاده و همتی مسئولانه به میدان آمدند بر خوردار شدیم.

فورا یک گروه کار تشکیل شد و برای اجرای پروژه شروع به کار کرد. هرکس وظیفه ای را بعهده گرفت و در توان و حتی بیش از توان خود کوشید. بخشی از جامعه هنرمند ایرانی پاریس آمادگی مشارکت داوطلبانه خود را به گروه کار اطلاع دادند. الحق بدون حضور آنان این امر امکان پذیر نمی بود.

کاری داوطلبانه و همساز برای همبستگی با زلزله زدگان کرمانشاه با مدیریتی خودگردان سامان گرفت. به مدت یک ماه هر جمعه بعد از ظهر جلسه مشترک برگزار و پیشرفت امور و ضعفهای و نیازها بررسی و حل شد.

۲- شب همبستگی:

در ۲۲ دسامبر ساعت ۱۹ - با کمی تاخیر- شب همبستگی با زلزله‌زدگان کرمانشاه که توسط مهتاب قربانی هماهنگی می‌شد، به ترتیب با خیر مقدم نماینده شهرداری، سخنان کوتاه فرهنگ قاسمی در اهمیت همبستگی انسانی، سپس سخنان کوتاه خانم مرشاک در سپاسگزاری از مقامات شهرداری و اهمیت کمک به زلزله‌زدگان شروع و با هنرمندی هنرمندان ادامه یافت که مورد استقبال حاضران قرار گرفت.

صمیمانه از هنرمندان عزیز، آقای کاظم شهریاری، مصطفی عمیدی فرد، برادران یحیی زاده، سیروس ملکوتی، رضا افشار نادری، هلن نامور ازاد و خانم فرشته ی نصر تشکر به دلیل شرکت داوطلبانه شان در برنامه و همینطور از آقای رضا رنجبران هنرمند نقاش ارزنده و خوشفکر که یک تابلو در مورد زلزله کرمانشاه کشیده و آنرا به این نشست اهدا کردند سپاسگزاری کنیم.

همینطور لازم است از آقای شاهید، آقای مهران مصطفوی، آقای منوچهر نامور ازاد و خانم‌ها شهلا شفیق و خانم متین دفتری که دعوت «سورپرایز» را پذیرفته و بدون هماهنگی قبلی به روی سن دعوت شدند نیز تشکر ویژه ای داشته باشیم.

آقایان محمد رضا شاهید، سیروس ملکوتی، فرشاد فرحسا، سعید جعفری، داود فرزام و خانم‌ها کتایون عطایی و فرزانه قاسمی از ابتدای راه با ما بودند و تا انتهای برنامه با کمک‌های بی دریغ خود ما را یاری دادند. تمام بخش فیلم برداری و صدا و کلیپ و ... را فرشاد فرحسا عکاس و فیلمبردار هنرمند و پرکار بر عهده داشت.

در روز برنامه یعنی ۲۲ دسامبر آقای رضا جعفریان، امیر، مهدی فتاح، یونس، میلاد و خانم‌ها ایدا پورلاک و مهسا توکلی، و شورا مکارمی زحمت بسیاری متحمل شدند. خانواده ی معتمدی علاوه بر زحمت طبخ غذا، و پذیرایی ان را نیز داوطلبانه به عهده گرفتند. علیرغم اینکه دو گردهمایی دیگر در همان شب در پاریس وجود داشت در این شب همبستگی با زلزله‌زدگان کرمانشاه تقریباً ۳۰۰ نفر ایرانی و فرانسوی شرکت کردند.

کسانی هم از شهرهای دیگر و از آلمان آمده بودند.

قابل توجه است که گفته شود حدود سی درصد از شرکت کنندگان از چهره های شناخته شده و سیاسی پاریس بودند، باقی شرکت کنندگان دوستانی بودند که با حضور چشمگیرشان، چشم انداز روشنی از همبستگی را در افق همکاریهای انسانی و اجتماعی گشودند.

۴- گزارش مالی:

بنا بر شمارش صندوق ها توسط آیدا پورلاک، یونس میر حسینی ، شورا مکارمی و خانم مرشاک در این شب مبلغ ۵۴۷۰ یورو جمع آوری شد که به تایید و گواهی هیات بازرسی : سیما مرشاک، شورا مکارمی (به نمایندگی از حسن مکارمی که در سفر بودند) و فرهنگ قاسمی رسید.

تابلو زیبای آقای رنجبران در روز ۲۳ به مبلغ ۵۰۰ یورو به یک ایرانی خیرخواه واگذار شد. که مبلغ آن به صندوق کمک اضافه شد.

۱۰۰ یورو توسط شخص دیگری که به علت تصادف با اتومبیل نتوانسته بود بیاید در روز ۲۴ دسامبر به صندوق کمک اضافه شد.

کل مبلغ جمع شده تا به امروز ۶۰۷۰ یورو است. که در گزارش های بعدی پیشرفت کار مالی به اطلاع خواهد رسید.

۵- سپاسگزاری و پوزش:

در اینجا با سپاس از همه ی آن ها که آمدند و کمک کردند و به دلیل بسیار بودن، نام شان در این گزارش نیامده و کسانی که علاقه به آمدن داشتند اما به دلایلی نتوانستند در این شب حاضر باشند تشکر می کنیم.

دوستان عزیز: بی گمان کار ما خالی از کمبود و نقص نبود، از این بابت پوزش میخواهیم.

فیلم کامل این شب همبستگی را به پیوست میبینید.

هیئت نظارت اخلاقی و مالی

سیما مرشاک - حسن مکارمی - فرهنگ قاسمی

نوار صوتی برنامه